

JUSSI SUOMELA

POHJOISEN PATRIOOTIT 3

POHJOISEN PATRIOOTIT 3

Kiitokset

Saijalle sekä Sadulle

JUSSI SUOMELA

**POHJOISEN
PATRIOOTIT 3**

© 2020 Suomela, Jussi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN:978-952-800-615-2

Traktori päästi käynnistyessään mustan savupilven taivaalle. Ykkösvaihde takelteli vastaan. Eipä silti, tämä oli Jarin ensimmäinen kerta koneen ratissa.

Vihdoin vaihde meni oikeaan väliin ja traktori lähti liikkeelle. Kolmen miehen suut taipuivat virnistykseen traktorin mönkiessä hitaasti ojan yli pellolle. Kylvä jäisi kyllä ensi vuoteen. Siitä he olivat jo auttamattomasti myöhässä. Nyt oli tarkoitus vain harjoitella.

– Haluatko kokeilla, Jari kysyi vanhemmalta pojaltaan Janilta ajettuaan pellon syrjää satakunta metriä. – Tietty, hän vastasi innokkaasti ja yritti päästä kuskin paikalle ennen kuin Jari ehti edes väistyä sivummalle.

– Minä haluan myös, Sami protestoi toisella puolella Janin kiihdyttäessä peltoa pitkin kohti järven rantaa. – Saat varmasti, Jari vastasi. Teidän pitääkin opetella tämä homma. Luuletteko, että minä yksin näitä peltoja hoidan, Jari lisäsi iloisesti ja pörrötti Samin hiuksia.

Tosiaan, tämä Kaksikerran tilan vanha isäntä oli testamentannut tilansa Jarille ja Veeralle. Isäntä oli poistunut tästä maailmasta vuoden alussa. Niemisten uusioperhe muutti tänne Turun saaristoon runsas viisi viikkoa sitten. Jaria hirvitti uuden opettelun määrä. Se kuitenkin odotti häntä, hirvitti se tai ei. Hän oli aina asunut kaupungissa tai sen liepeillä. Tai olihan Kaksikertakin kaupungin liepeillä. Ei täältä ollut Kauppatorille kuin parikymmentä kilometriä. Tuntui silti kuin olisi maalla ainakin tuhannen kilometrin päästä kaupungin vilinästä.

Jari oli rakastunut maatilaansa aivan totaalisesti. Niin olivat Veera ja pojatkin. Heidän uusioperheensä arki oli totta tosiaan alkanut enemmän kuin hyvin.

– No, niin Sami. Anna mennä vaan, Jari kannusti Samin yrittäessä saada traktoria liikkeelle pellon alareunasta. Pello oli kurjassa kunnossa. Ei vanha isäntä ollut hoitanut sitä enää vuosiin.

Oli kiittäminen avuliasta naapuria, jonka kultaakin kalliimmat ohjeet ja neuvot auttoivat noviisin alkuun maanviljelijän urallaan. Apua hän tarvitsi, paljon ja useasti. Tämä kesä tulisi kulumaan harjoittelun merkeissä, mutta syksyllä oli vakaa tarkoitus jo kylvää syysruis maa-han. Koko kolmikko odotti malttamattomana ensimmäisen sadon korjuuta. Siitä tulisi eittämättä hieno päivä.

– Aja Sami vielä tuonne rantaan. Käydään lisäämässä puita kiu-kaaseen, Jari pyysi ja Sami kääntyi takaisin kohti Kakskerran runsas-kalaisia vesiä. Pojat hyppäsivät ensin alas traktorista ja juoksivat lai-turille. Jari kiipi portaat saunan terassille ja avasi löylyhuoneen oven. Hyvä ja lämmin tuoksu pöllähti kasvoille.

Pojat olivat nostaneet katiskan ylös Jarin päästessä laiturille. He ihmettelivät verkkovankilassaan hyppiviä kaloja. Tämä kaikki oli uutta heille. He olivat eläneet koko elämänsä rauhallisella ja muka-valla pientaloalueella Nurmijärvellä. Olihan sielläkin järviä ja metsää, vaikka muille jakaa. Jostain syystä niissä ei juuri koskaan tullut käy-tyä.

Tai eivät pojat ihan koko elämänsä olleet asuneet siellä muka-valla ja rauhallisella pientaloalueella. Jari yritti unohtaa sen ikävän vuoden. Pojat olivat joutuneet sairastuneen äitinsä mukaan Mellun-mäen nogo-alueelle. Teki vieläkin pahaa koko ajatus siitä. Hän pyysi usein vaihtamaan aihetta poikien kertoessa tarinoita kuluneesta vuo-desta. Jari oli todella ylpeä heistä. Hän totta tosiaan tiesi, ettei siellä ollut kenellekään helppoa, saati alakouluikäisille suomalaispojille. Niin he vain olivat selvinneet ehjinä takaisin kotiin.

– Päästetään ne pois. Ovat aivan liian pieniä. Annetaan niiden kasvaa, niin saadaan niistä muutamaan vuoden päästä jotain syötävääkin, Jari sanoi.

Pojat tyhjensivät katiskan veteen jokseenkin haluttomina. Tämä oli heidän paras kalansaaliinsa ikinä ja isä käski heittää ne takaisin, niin he varmasti ajattelivat, mutta tottelivat silti. Ehkä oli annettava heidän pitää seuraava saaliinsa, niin reppanilta näyttivät tyhjentäessään katiskaa mereen. Kai niistä sinteistä ainakin syöttejä saisi ja naapurin kissat varmasti kiittäisivät.

Traktori pysähtyi äkisti Samin jarruttaessa talon pihalle. –Varo vähän, Jani sanoi ärsyyntyneesti ja löi pikkuveljeään olkapäähän. Samia ei tarvinnut niin hirveästi yllyttää painiotteluun ja ennen kuin Jari ehti sanomaan yhtään mitään, niin pojat jo kierivät etupihan nurmikolla. Jari tuumi, että oli parasta antaa heidän purata ylimääräiset energiat toisiinsa.

Tarkoitus oli mennä sisälle auttamaan Veeraa päivällisen teossa, mutta Jari jäi ihailemaan heidän uuden kotinsa upeita maisemia. Hän katsoi päärakennuksen julkisivua. Rakennus oli komea rapistuneesta maalistaan huolimatta.

Jari piti itseään onnekkana. Hän oli saanut tämän käytännössä ilmaiseksi. Jokunen markka piti veroa maksaa voudille, mutta muuten vanha isäntä ei ollut halunnut tästä yhtään mitään. Miksi olisi-kaan. Ei hänelle ollut jäänyt tähän maailmaan yhtään ketään jäljelle. Toinen pojista oli kuollut jo kauan sitten. Toinen taas eli kunniatonta elämää. Vanha isäntä epäili vahvasti oliko tämäkään enää edes elossa. Hän oli ollut tavattoman iloinen siitä, että tila jäi jollekulle, jolla vai- kutti olevan vielä elämää edessään.

Jari kääntyi ympäri ja katsoi pellon yli merelle. Oli hiljaista. Aina-kin, jos suodatti poikien nahistelun äänet tärykalvoiltaan. Tätä hän

oli aina halunnut, olla suurperheen isä ikiomalla maatilalla. Ei se ehkä kaikista tuntunut niin kovin unelmalta, mutta Jarille se sitä oli.

Niin tosiaan, Veera oli synnyttänyt heille kauniit ja ennen kaikkea terveet kaksostytöt maaliskuussa täsmälleen laskettuna aikana.

Tytöt täyttäisivät ensi viikolla jo kolme kuukautta. Alku ainakin oli sujunut yllättävän kivuttomasti. Jari pelkäsi koko ajan koska se loppuisi ja heidän vauva-arkensa olisi samanlaista kuin se oli ollut silloin Janin ja Samin kanssa. Toivottavasti niin ei kävisi, Jari mietti muistellessaan niitä vuosia. Tytöt olivat Veeralle ensimmäiset. Hän kuitenkin vaikutti olevan synnynnäinen äiti. Ehkä sillä oli osuutta asiaan. Siis siihen, miksi kuukaudet olivat menneet niin mukavasti.

Pojat lopettivat tappelunsa ja tulivat kohti pääovea hengästyneinä ja likaisina. – Joko riitti? Kumpi nyt sitten oli oikeassa, Jari kysyi yrittäen saada kasvoilleen edes vähän ärtyneen ilmeen. Pokka ei pitänyt molempien vastatessa yhteen ääneen: – Minä!

– Puhdistakaa itsenne ennen kuin tulette sisälle. Ei tehdä äidille kiusaa, Jari käski riisuessaan kenkiään. Hän oli äärimmäisen iloinen, että pojat pitivät Veeraa äitinään. Kumpikaan aikuisista ei ollut sellaista vaatinut tai edes vihjannut. Yhtenä päivänä äidiksi kutsuminen oli vain alkanut.

Lauran muisteleminen teki Jarin surulliseksi. He olivat käyneet vierailulla Lauran hoitopaikassa. Se oli kyllä ollut oikein mukava, sillä Laura oli silloin ollut se oma vanha itsensä. Muuten he eivät tietenkään olisi edes saaneet mennä katsomaan häntä. Samalla se teki kuitenkin mielen äärimmäisen surulliseksi. Oli kamalaa katsoa mihin Laura oli joutunut. Hänen piti mahdollisesti viettää koko loppuelämänsä siinä hoitolaitoksesta. Onneksi se oli mukava paikka. Se maksoi paljon, mutta Jari maksoi kulut mielellään. Olihan Laura sentään poikien äiti ja hänen ex-vaimonsa.

Tuntui kuin Lauran tapaaminen olisi ollut helpompaa pojille kuin Jarille. Ehkä se johtui siitä, että he olivat joutuneet asumaan sairaustuneen äitinsä kanssa koko sen vaikean vuoden siellä Mellunmäen paratisissa. Jari oli joutunut kokemaan sen toisen Lauran vain kerran tai kaksi. Hän ei toden totta silti kadehtinut poikia, vaikka nämä ehkä nyt pääsivätkin hieman helpommalla.

Jari käveli olohuoneeseen Veeran istuessa lattialla tyttöjen kanssa. Kolmen naisen hymyt saivat jo ennestään hyvän mielen paranemaan entisestään.

– Miten meni, Veera kysyi uteliaana. – Kyllä me sen liikkeelle saimme. On silti vielä opeteltavaa aika lailla, Jari tunnusti. – Minä uskon silti teihin, omiin maamiehiini, Veera vastasi ja hymyili.

Hän oli kaunis. Ei mitenkään voinut uskoa, että oli vasta muutamana kuukausi sitten ollut viimeisillään. Veeran vatsa oli ollut jättimäinen. Oli se vieläkin suuri, mutta jotenkin hän silti hehkui. Jari uskoi tuoreen vaimonsa olevan onnellinen.

He olivat menneet naimisiin vähän ennen joulua. Ne olivat olleet aivan pienet häät. Suuremmat pidettäisiin sitten myöhemmin. Ei ollut enää sopivaa saada lapsia avioliiton ulkopuolella. Olivat he tosin eläneet avoliitossa, mutta silti. Jari oli hyvillään, että näin oli tehty. Se tuntui jotenkin oikeammalta.

Veera nousi ylös ja antoi pusun Jarille. He halusivat pitkään ja katsoivat toisiaan. Jari irrotti otteensa toisen kaksosista alettua jokeltelemaan jotain. – Taitaa olla meidän pienelläkin nälkä, Jari jutteli vauvalle otettuaan tämän syliinsä. Veera otti toisen ja seurasi Jaria keittiöön. Pojat olivat kattaneet jo pöydän valmiiksi. Jari katsoi ylös ja kiitti sitä yhtä onnestaan.

Jani avasi postilaatikon kannen malttamattomana. Hän oli käynyt tarkastamassa postin joka ikinen aamu kesäloman alettua. Ilmoituksen pitäisi saapua päivänä minä hyvänsä. Tähän asti hän oli joutunut pettymään. Nyt poika oli taas odotusta täynnä. Jotain oli laatikon pohjalla. Se oli lupaavaa. Jani nosti kirjeen laatikosta ja hänen ilmeensä kirkastui. Se oli se, jota hän oli odottanut koko pitkän kesän. Jani lähti juoksemaan pihatietä kohti kotia.

– Isä! Isä, Jani huusi juostessaan kohti rannassa häääävä Jaria. Hän pääsi isänsä luo ja sanoi hengästyneenä ja innokkaana.

– Se taisi tulla nyt! Avaa sinä! Minä en pysty!

Jari otti odottavana kirjeen kaksitoista vuotiaalta pojaltaan itsekin hermostuneena tuloksesta. Jari toivoi uutisten olevan iloisia ehkä jopa enemmän kuin Jani itse.

Tämä kesä oli ollut yhtä odotusta. Jani siirtyisi syksyllä yläasteelle. Hän oli hakenut maanpuolustuspainotteiselle linjalle. Ne olivat tulleet todella suosituiksi viime vuosina. Suoraselkäiset pojankoltiaiset halusivat tehdä osansa isänmaan puolustuksessa. Siitä oli tullut kunniaakysymys yhä useammalle.

Turkuun oli perustettu ensimmäinen. Mikolla taisi olla jotain tekemistä asian kanssa. Nyt niitä oli jo koko maassa, mutta siltikään kaikki halukkaat eivät päässeet sisään. Turun kouluun oli vaikein päästä, mutta Jani halusi välttämättä päästä juuri sinne. Hän oli harjoitellut kenttätaitoja pääsykokeita silmällä pitäen jo pari vuotta. Koulussa hän oli parantanut arvosanojaan hyvistä kiitettäviin.

Jari piti maanpuolustuspainotteisia kouluja tervetulleena asiana. Kun ensimmäinen niistä perustettiin tänne Turkuun, vihervasemmisto oli kauhuissaan. Huudeltiin Hitler jugendista tai Putinin

nuorista. Jari ei sitä ymmärtänyt. Isänmaa tarvitsi rohkeita ja peräänantamattomia nuoria puolustamaan itseään tässä uudessa maailmassa. Maailmassa, jossa ei enää voinut piiloutua vahvempien selän taakse. Nyt oli pärjättävä omillaan. Kaikki oli muuttunut. Kylmän-sodan aikainen kahden supervallan maailma oli muuttunut yhden supervallan kautta yhdeksään pienempään valtakeskukseen. Ei ollut enää Amerikan yhdysvaltoja, joka pyyteettömästi auttoi, arvosti sen apua tai ei. Ei ollut enää Natoa, jonka suojaan uskoa. Nyt jokaisen ainut turva oli oma maa ja oma kansa liittolaisineen. Niiden voima määritteli elinmahdollisuudet uudessa maailmassa. Heikot hävisivät olemasta hyvinkin nopeasti.

Maailmassa oli tosiaan nyt yhdeksän napaa, jotka kaikki tavalla tai toisella kamppailivat resursseista tai olemassaolosta toisiaan vastaan. Nyt pelilaudalla vahvimpana oli tietysti idän lohikäärme Kiina. Muita itämaisia sivilisaatioita edustivat Japani ja Intia. Lähi-idässä vallan oli ottanut Persian valtakunta, entinen Iran. Uusottomaanien Turkki oli jonkinlaisessa paitsiossa. Ehkei Lähi-itään mahtunut kuin yksi vahva valtakunta kerrallaan. Nyt pidemmän korren näytti vieneen Persia.

Eurooppaa edustivat Venäjän keisarikunta, viides valtakunta sekä vielä hajallaan oleva Pohjola. Amerikan mantereella etelän valtiot kasvoivat jatkuvasti suuremmiksi ja vahvemmiksi samalla kuin entinen supervaltta Yhdysvallat taantui pelottavaa vauhtia.

Kukaan ei oikein tiennyt mitä Yhdysvalloissa tapahtui, mutta suuressa hajaannuksessa se oli. Siellä vaikutti käyvän samoin kuin vanhassa Roomassa. Ehkä tämäkin suurvalta jakautuisi kahtia, menettäisi pikkuhiljaa voimansa ja katoaisi olemasta.

Afrikasta ei ainakaan toistaiseksi ollut nousemassa mainittavaa sivilisaatiota. Se taisi olla ennemminkin vahvimpien luonnonvaravarasto. Britanniastakaan ei paljoa voinut sanoa. Saarivaltio oli

totaalisessa kaaoksessa. Saarelaiset olivat tapelleet siellä aina brexististä lähtien. Sinne ei ollut asiaa kenelläkään muuten kuin valtavalla armeijalla. Eikä kenelläkään ollut syytä sinne tunkeutua. Ei saarella ollut tarjota paljon muuta kuin lukuisia sadepäiviä.

Herrasmiesmaisista engelsmanneista oli kuitenkin kuoriutunut pesunkestäviä taistelijoita. Sellaisia kuin he olivat olleet joskus kauan sitten. Englanti nousisi vielä. Menikö siihen vuosi, kymmenen tai sata. Sitä ei kukaan tiennyt. Se oli päivänselvää, että ennen pitkää nousu taas tapahtuisi. Ehkäpä sen jälkeen muu maailma olisi taas helisemässä punatakkien kanssa.

Jani odotti malttamattomana isän avatessa kirjekuorta. Hän ei ollut pysyä housuissaan. Jari otti kirjeen kuorestaan ja luki sen mielessään. -Sano! Sano, Jani hoputti. Jarin suu vääntyi hymyyn.

-Teidät, Jani Nieminen, on valittu Turun maanpuolustuspainotteiseen koulutusohjelmaan, luki kirjeessä lyhyesti ja ytimekkäästi.

Jani alkoi huutaa ilosta. Hän juoksi laiturille ja kapsahti takaisin tullessaan Jarin kaulaan. - Onneksi olkoon poika, Jari sanoi vilpittömän onnellisena. - Kiitos isä, Jani vastasi ja päästi isästään irti. - Minä menen kertomaan Samille ja äidille, Jani sanoi ja lähti juoksemaan kohti pääarakennusta.

Jari pisti kalaverkkonsa laatikkoon ja lähti Janin perässä ylös. Hän tosiaan oli onnellinen Janin puolesta. Hän oli ylpeä esikoisestaan, mutta samalla kuitenkin huoli synkensi iloista mieltä. Jani valitsi saman tien kuin isänsäkin. Jari oli joutunut tekemään uransa aikana aikamoisia juttua. Osa niistä painoi mieltä vieläkin ja maailma oli vain muuttunut entistäkin vaarallisemmaksi.

Jari tuli etupihalle. Jani näemmä kertoi juuri uutisiaan. Veera istui pihakeinussa ja kaksoset nukkuivat vainuissaan. ”Ihan mahtava juttu”, Jari kuuli nuoren vaimonsa sanovan poikapuolelleen. - Ei

mennyt harjoittelu hukkaan, Jari sanoi päästyään keinulle. – Hyvä Jani. Me olemme kaikki ylpeitä sinusta, Veera kehui onnellista esiteiniä.

Jari istui keinulle Veera vastapäätä poikien juostessa sisälle taloon. Veera hymyili ja sanoi. – Mitä mietit. Näytät olevan jossain kaukana ajatuksissasi. Jari naurahti. – Niin taidan olla. Tuntuu oudolta, että Jani on jo noin vanha. Aivan kuin lähtisi jo armeijaan, kaksitoistavuotiaana.

– Muistan ikäisteni aina uskottelevan itselleen kolmenkymppin olevan uusi kaksikymmentä. Onko se nyt niin, että kaksitoista on uusi kaksikymmentä. – Voi se olla, Veera vastasi mietteläänä.

– Ehkä se on parempi. Aikuislapset ovat jotenkin niin kovin säälettäviä. Onneksi niitä ei enää pahemmin ole, Veera jatkoi. – Se oli kyllä omituista aikaa. Haluttiin jatkaa nuoruutta loputtomiin, Jari sanoi pyöritellen päätään. – Kai se oli osa sitä huonouden ja heikkouden ihannointia, Veera tuumi. – Niin varmasti. Sitä se varmasti oli. Ajat ovat onneksi muuttuneet, Jari hymähti.

Toinen tytöistä alkoi itkeä. Veera katsoi Jaria anovasti. – Voisitko kulta, hän pyysi. – Vai mennäänkö kävelemään. Ehkä nukahtavat vielä, Jari ehdotti. – Hyvä idea. Ainakin, jos sinä työnnät, Veera vastasi iloisena ja lähti edeltä kohti tietä.

Tämä maalle muutto oli ollut molemmille kulttuurishokki. Sekä Jari että Veera olivat asuneet aina kaupungissa tai sen liepeillä. Maaseudulla oli asioita, joita ei ollut ennen huomannutkaan, tai maaseudulla ei ollut asioita, joita kaupungissa piti itsestään selvyytensä. Katuvalot olivat yksi niistä. Täällä ei niitä ollut. Samaten kävelyteiden puute ihmetytti. Tänne Niemisten tilalle tuli yksi tie. Sitä he kävelivät rantaan ja takaisin asfalttitielle aina uudelleen ja uudelleen. Ei ollut muuta paikkaa mihin mennä. Eikä kävelymatkan päässä ollut mitään,

mihin suunnistaa. Se oli ollut todellinen kulttuurishokki, josta toivuttiin vieläkin. Kaupungissa oli aina jotain, jota mennä katsomaan. Loputtomasti reittejä joita koluta.

Onneksi tätä kulttuurishokkia vaimensivat oman tilan maisemat. Ne olivat henkeäsalpaavat. Heillä oli peltoa, vaikka muille jakaa, metsää hehtaarikaupalla, oma ranta. Niiden rinnalla kuppilat ja kojut jäivät vääjäämättä hopealle. Näitä maisemia kelpasi ihailla. Ja näki hän sitä ilman katuvalojakin, otsalampulla.

Tyttö nukahti uudelleen. Toinen ei edes herännyt. Veera otti Jaria kädestä kiinni. He kääntyivät ympäri asfalttitiellä takaisin kohti rantaa. Lokit kirkuivat vieläkin Jarin perkuujätteiden kimpussa. Hämärällä peurat ja kaurit tulivat pelloille. Joskus he tulivat tänne koko perhe, vain ihailemaan kuinka luonto heräsi auringon laskettua. Se oli hienoa. Ei haitannut, vaikka oli vain yksi tie ilman katuvaloja.

Jari käveli tienvarteen ja istui pientareelle ihailemaan luontoa. He olivat juuri saaneet kaksoset yönille eikä Veeraa kuulemma haitannut, jos Jari lähti vielä lyhyelle kävelyllä. Innostunut huoli painoi tosiaan hänen mieltään. Se, että Janille alkaisi aivan uusi elämä, oli toki toinen mieltä askarruttavista seikoista. Toinen koski häntä itseään.

Jarin oli ollut tarkoitus eläköityä sen viimekertaisen reissun jälkeen. He olivat olleet Ruotsissa tiedusteluoperaatiolla. Se oli eskaloitunut oikein kunnon taisteluksi. Oli ollut käydä huonosti. Jari hieroi katkennutta kättään. Sitä särki usein, mutta muuten sen kanssa tuli kyllä toimeen. Hän oli päässyt vähällä. Jari ymmärsi sen kyllä ja kiitti Jumalaa joka ilta saamastaan uudesta mahdollisuudesta. Sen hän toivoi saavansa viettää rauhassa täällä Turun Kaksikerrassa.

Jarin oli tosiaan ollut tarkoitus eläköityä puolustusvoimissa. Hän oli suunnitellut viljelevänsä maata tilallaan, niin kuin eläköityneet Rooman armeijan sotilaatkin olivat tehneet. Jos siis olivat kuin

ihmeen kaupalla selvinneet hengissä kahdenkymmenen vuoden palveluksesta. Jari oli selvinnyt, vaikka läheltä oli liipannut monta kertaa. Tarkoitus oli ollut viljellä maata ja talvisaikaan opettaa historiaa, yhteiskuntaoppia ja sotatieteitä juuri siinä samaisessa koulussa, johon poikakin oli päässyt. Se, että oma isä olisi ollut opettajana omassa koulussa, ei ollut estänyt Jania hakemasta paikkaa. Ihme kyllä. Kai siitä piti olla iloinen, ettei hävennyt isäukkoaan.

Nyt näytti siltä, että suunnitelmat muuttuivat taas kerran. Viidennellä valtakunnalla oli ongelmia energian saannin kanssa. Heidän piti tuoda suuri osa tarvitsemastaan kaasusta ja sähköstä. Se oli todellinen ongelma. Voimakkaan valtakunnan tuli olla energiaomavarainen. Nyt viides valtakunta oli ajautunut tilanteeseen, jossa Venäjän keisarikunta ja idän lohikäärme Kiina kyykyttivät pienempäänsä niin kuin halusivat. Jos viides valtakunta pokkuroi, Venäjä sulki kaasuputkien hanat ja veti töpselin irti pistorasiasta. Jos viides valtakunta ei tehnyt, niin kuin Kiina käski, myi lohikäärme kaasunsa muualle ja ainakin uhkasi lopettaa tuonnin Eurooppaan kokonaisuudessaan. Niin energiasta kuin kaikenlaisten hyödykkeiden viennistä oli tullut voimakas ase, jota uudessa maailmassa käytettiin armoa antamatta niihin, jotka siitä riippuvaisia olivat.

Euroopan unionin herttainen ajatus sitoa maailman valtakeskitymät kiinni itseensä energiayhteistyöllä sekä kaupalla rauhan takamiseksi tulevaisuudessakin, oli kostautunut pahanpäiväisesti. Se oli tehnyt viidennestä valtakunnasta riippuvaisen muista. Nyt se oli kuitenkin päättänyt pärjätä omillaan. Se yritti tuottaa energiansa ydinvoimalla, joka oli tavallaan ironista. Viidennen valtakunnan päättäjät joutuivat turvautumaan menetelmään, jota olivat vastustaneet alusta lähtien.

Saksan jo alas ajettuja voimaloita käynnistettiin uudelleen. Samoin tehtiin Ranskassa. Ongelma oli, ettei suureen operaatioon oikein riittänyt tietotaitoja. Suurin osa valtakuntaan jääneistä insinööreistä oli joko karkotettu tai eliminoitu. Heidän katsottiin edustavan halveksuttavaa ja vanhoillista patriarkkaa järkiperaisine argumentteineen. Ei viidennessä valtakunnassa juuri ollut insinöörilinjoja olemassa. Ei tainnut olla yhtäkään. Viides valtakunta ei perustanut luonnontieteistä. He arvostivat enemmän väitöskirjoja sukupuolentutkimuksesta tai muista sosiaalitieteistä. Niistä ei valitettavasti ollut apua ydinvoimalan rakentamisessa. Ei niistä kyllä ollut apua yhteiskunnan infrankaan rakentamisessa. Huhut kertoivat viidennen valtakunnan muistuttavan jotain hyvin toisenlaista, jolta siihen liitetyt kansallisvaltiot olivat kukoistuksensa aikana näyttäneet.

Jari odotti peuralauman lähtevän pellolta ennen kuin raaski nousta ylös. Hän ei halunnut pelotella niitä turhan päiten. Joskin hän talven tultua rokottaisi jokusen laumasta, mutta muuten ne kyllä saivat olla hänen puolestaan rauhassa.

Peurat saivat vatsansa täyteen ja Jari lähti kohti rantaa. Hän oli unohtanut laskea verkot Janin uutisten tuoman hämmennyksen vuoksi. Se ei haitannut. Hän laskisi ne uudelleen sitten huomenna. Jari istuutui saunan verannalle ja katseli merelle. Kuu valaisi veden pintaa kauniisti. Hän ei haluaisi lähteä täältä, mutta isänmaan etu taisi taas kutsua.

Pohjola oli huolissaan viidennen valtakunnan ydinkokeiluista. Olivathan he lähellä mahdollisen onnettomuuden sattuessa. Kyllä Tšernobylin tapaus oli vielä useimpien muistissa. Pohjola oli yrittänyt kerätä asiantuntijaryhmää, joka menisi viidennen valtakunnan apuun, mikäli diplomaattiset suhteet joskus syntyisivät. Ryhmään oli yritetty saada muitakin valtakuntia mukaan. Tähän ei kuitenkaan

Pohjoisen patriootit – trilogian päätösosassa välirauha on saatu solmittua Pohjolan sekä Viidennen valtakunnan välille. Nöyryytetty suurvalta ei kuitenkaan ole tyytyväinen sovinnolliseen rinnakkaiseloon. Se ei ole unohtanut Pohjolalle kärsimäänsä nöyryyttävää tappiota. Valtakunnan komissaarit tekevätkin kaikkensa saadakseen voimansa takaisin lopullista välienselvittelyä varten. Yksi valtakunnan tärkeimmistä tavoitteista on lopultakin tulla energiaomavaraiseksi. Suuret ja mahtavat eivät ole riippuvaisia kenestäkään. Viides valtakunta yrittää saada jo aikoja sitten suljetut ydinvoimalat tuottamaan uudelleen energiaa nälkäiselle valtakunnalle. Tämän mittaluokan operaatioon sen taidot eivät vain valitettavasti tahdo riittää. Pohjola on samaa mieltä ja lähettää asiantuntijatiimin auttamaan verivihollista estääkseen vääjäämättömältä vaikuttavan ydinonnettomuuden. Rautaesiripun vartijat väistyvät hetkeksi syrjään päästäten nämä harvat ja valitut kokemaan omakohtaisesti rauhan, sisaruuden sekä tasa-arvon paratiisin. Löytävätkö he sen vai aivan jotain muuta? Se jää nähtäväksi.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi